

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **N. T. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2005, č. j. OAM-610/M-2005, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2007, č. j. 10 Ca 11/2006 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou včas se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 10. 2005, č. j. OAM-610/M-2005 a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, ze dne 8. 7. 2005, č. j. SCPP-2306/C-252-2005, kterým byla zamítnuta jeho žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného dne 27. 5. 2003, č. j. SCPP-204/OV-OPK-PŘ-2003, s tím, že žalobce nenaplnil podmínky stanovené v § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 11. 2005, (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem důvodů, neboť stěžovatel ani správní orgán prvního stupně nezkoumaly nové skutečnosti, které na odstranění tvrdosti mohly mít vliv (sňatek žalobce

s českou státní občankou a jeho chování po dobu pobytu na území České republiky). Soud s poukazem na § 119 zákona o pobytu cizinců zdůraznil, že i v případě rozhodování podle § 122 odst. 5 tohoto zákona je třeba posoudit, zda by nešlo o nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života, pakliže právě v tom nastaly po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změny.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem městského soudu, neboť míra zásahu do osobních a rodinných poměrů žalobce se posuzuje před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, jak ostatně pravil městský soud ve svém rozsudku ze dne 22. 5. 2007, č. j. 8 Ca 14/2006 - 45. Ve shodě s citovaným rozsudkem, který v kopii doložil, má stěžovatel zato, že § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanoví podmínky, jejichž existence je podstatná pro vyhovění žádosti o zrušení platnosti správního vyhoštění. Tyto důvody pak nelze rozšiřovat. Opačný názor zaujatý městským soudem nyní, opřený o § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, považuje stěžovatel za nesprávný a navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*„nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“*), přičemž spornou právní otázkou v dané věci je, zda měl správní orgán při rozhodování o žalobcově žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců posuzovat také jeho současné rodinné poměry a vážit, zda by výkon správního vyhoštění nezpůsobil nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života.

Podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„policie na žádost cizince může zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby platnosti tohoto rozhodnutí“*. V nadpisu § 122 citovaného zákona je vyjádřeno, že toto ustanovení upravuje *„podmínky odstranění tvrdosti správního vyhoštění“*. Ustanovení § 119 téhož zákona, v němž je popsáno správní vyhoštění z přechodného pobytu na území, pak ve svém odst. 5 zakazuje rozhodnutí o vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

O skutkových okolnostech není v dané věci sporu, proto se jejich rekapitulací Nejvyšší správní soud nezabýval a věnoval se přímo posouzení sporné právní otázky.

Ze stěžovatelem předložené kopie rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2007, č. j. 8 Ca 14/2006 - 45, zdejší soud shledal, že zde tento soud skutečně vyslovil opačný právní názor, než v rozsudku, který je předmětem kasačního přezkumu; ve skutkově i právně obdobné věci totiž uvedl, že správní orgán v řízení o žádosti podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců není povinen posuzovat míru zásahu do osobních a rodinných poměrů žadatele. Uvedená skutečnost (tj. rozporné názory téhož soudu na tutéž právní

otázku) jistě není žádoucí, avšak občas k ní dochází a nelze jí zamezit s ohledem na princip nezávislosti soudců při výkonu jejich funkce (čl. 82 odst. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny). Městský soud také není vybaven žádným mechanismem, který by jednotu rozhodování na této úrovni zajistil. K tomu je však povolán právě Nejvyšší správní soud, který prostřednictvím rozhodování mj. o kasačních stížnostech zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se také tak stalo, neboť rozsudek městského soudu, na který stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje (tj. ze dne 22. 5. 2007, č. j. 8 Ca 14/2006 - 45), byl napaden kasační stížností a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 - 80, (dostupný na www.nssoud.cz) byl zrušen. Zdejší soud ve zmíněném rozsudku dospěl ke shodnému závěru, jako městský soud ve věci právě projednávané. Upozornil zde na povahu institutu zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„coby mimořádného prostředku nápravy nepřiměřených tvrdostí zákona, které může být použito v ojedinělých případech na základě konkrétních a závažných skutečností, které ve svém důsledku způsobují, že ponechání rozhodnutí o správním vyhoštění v platnosti by bylo vůči cizinci nespravedlivé“*. K otázce, zda správní orgány mohly, či přímo měly, při rozhodování o žádosti podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců přihlížet k aktuálním rodinným poměrům žadatele, poukázal na smysl a účel rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým *„je zájem státu na tom, aby na jeho území nevnikaly a nepobývaly zde nežádoucí osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost či veřejný pořádek“*. Rovněž zdůraznil, že § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců předpokládá možnost pominutí veškerých důvodů obsažených v § 119 tohoto zákona, který taxativně upravuje důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále poukázal na to, že *„pominutí důvodů vydání správního rozhodnutí o vyhoštění cizince pak tedy nastává v situaci, kdy vzhledem ke všem okolnostem případu, jakož i vzhledem k případným novým skutečnostem, již nedochází k ohrožení zájmů státu a ponechání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince již neplní svůj účel“*.

V tomto smyslu je tedy nutné v případě žádosti cizince o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění posuzovat nejen konkrétní okolnosti případu, ale také nové skutečnosti (zpravidla uvedené v žádosti), pro něž se cizinec domnívá, že již pominuly důvody jeho správního vyhoštění. Mezi takové skutečnosti bezesporu patří i možný zásah do rodinného a soukromého života cizince, který by další výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mohl způsobit; a to právě proto, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 5 (posléze § 119 odst. 7, ve znění do 24. 6. 2006), zakazuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Je-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše musí být takový tvrzený zásah posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí. Tvrzený zásah do soukromého a rodinného života je třeba posoudit z hledisek vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. Moustaquim proti Belgii, rozsudek ze dne 18. února 1991, Series A, č. 193; Boulitif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-IX).

Správní orgány rozhodující o žádosti žalobkyně tedy nemohly odmítnout zabývat se žalobkyní uvedenou skutečností, že v mezidobí od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uzavřela sňatek s občanem České republiky, s tím, že dopady do rodinného života byly dle zákona posuzovány (pouze) před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění.“

Na uvedeném závěru Nejvyšší správní soud setrvává i nadále a ve shodě s napadeným rozsudkem městského soudu má zato, že správní orgán je v řízení o žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců povinen vážit i nové skutečnosti, které na odstranění tvrdosti mohly mít vliv a které žalobce v podané žádosti uplatnil (v daném případě zejména jeho sňatek s českou státní občankou, jakož i chování a bezúhonnost po dobu pobytu na území České republiky). I při rozhodování podle § 122 odst. 5 citovaného zákona je třeba posoudit, zda by výkon správního vyhoštění nezpůsobil nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života v případě, že právě v tomto nastaly po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změny.

Přitom Nejvyšší správní soud ve shodě se svým výše citovaným rozsudkem zdůrazňuje, že „povinnost správního orgánu zkoumat případnou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neznamená, že by byl správní orgán povinen vždy k takové námitce (např. uzavření manželství) rozhodnutí o správním vyhoštění zrušit: zda tak učiní je věcí jeho správního uvážení. Při této své činnosti však nesmí vybočit z mezí daných zákonnou úpravou a je povinen zabývat se všemi skutečnostmi, které cizinec ve své žádosti uvádí“.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zákonným a uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalobci náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

